

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. P.**, zast. Mgr. Dušanem Havlenou, advokátem, se sídlem Nad Vdovečkem 1206, Blatná, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 5. 2014, č. j. 16 Ad 43/2012 - 232,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Dušanu Havlenovi **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ani náhrada hotových výdajů.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 10. 7. 2012, č. j. X, žalovaná zastavila řízení o námitkách žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2012, č. X, o zamítnutí žádosti o invalidní důchod. V odůvodnění usnesení žalovaná uvedla, že žalobce vzal po jednání dne 14. 6. 2012 své námitky zpět, a proto podle § 66 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, řízení zastavila.

V žalobě proti tomuto usnesení žalobce namítal, že mu doktorka (lékařka LPS ČSSZ) vyhrožovala a vydírala jej, proto pod nátlakem podepsal, že bere námitky zpět.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 5. 6. 2013, č. j. 16 Ad 43/2012 - 119, žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že neshledal pochybení žalované, neboť nezjistil, že by na žalobce byl činěn nátlak, nebo byl podveden či vydírán posudkovou lékařkou žalované, aby vzal své námitky zpět. Žalobce tato tvrzení neprokázal, ač na něm spočívá důkazní břemeno. Skutečnost, že byl při jednání žalované seznámen s výsledkem posouzení zdravotního stavu, který neodpovídá jeho představě, není vydíráním. Projev vůle žalobce byl zdokumentován úředním

záznamem, který žalobce vlastnoručně podepsal. To potvrdila i soudem slyšená svědkyně J. F., tajemnice LPS ČSSZ pracoviště Plzeň. Napadené usnesení shledal soud věcně správným a odpovídajícím zákonu, proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 8. 2013, č. j. 4 Ads 67/2013 - 21, zmíněný rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Krajskému soudu uložil zejména, aby zopakoval ústní jednání včetně výslechu svědkyně J. F. a umožnil žalobci se tohoto výslechu zúčastnit.

Krajský soud v Plzni poté rozsudkem ze dne 13. 11. 2013, č. j. 16 Ad 43/2012 - 178, žalobu opět zamítl. V odůvodnění soud uvedl, že neshledal pochybení žalované, která zastavila řízení poté, co žalobce při jednání o jeho námitce proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o invalidní důchod vzal písemným prohlášením učiněným formou úředního záznamu tuto námitku zpět. Soud nezjistil, že by byl na žalobce činen nátlak či byl podveden nebo vydírán posudkovou lékařkou žalované, aby vzal zpět podané námitky. Projev vůle žalobce byl zadokumentován úředním záznamem, žalobce jej vlastnoručně podepsal, tudíž zpětvzetí námitek učinil zcela svobodně, vážně a srozumitelně. Tvrzení žalobce, že po mozkové příhodě v roce 2010 je pomalejší v chápání, a proto nechápal, co podepsal, nebylo prokázáno žádnou lékařskou zprávou; z obsahu posudkového spisu nevyplývá, že by prodělal mozkovou příhodu. Soud uzavřel, že nemá důvod pochybovat, že žalobce vzal námitky zpět zcela svobodně a vážně, přičemž jeho projev vůle byl určitý. To potvrdila i svědkyně J. F.; návrh na doplnění dokazování výsledkem MUDr. L., posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Klatovy, a MUDr. P., posudkové lékařky žalované z pracoviště Plzeň, a reprodukcí nahrávky pořízené žalobcem týden po zpětvzetí námitek u vedoucí posudkových lékařů v Plzni soud zamítl jako nadbytečný, protože se netýkají zpětvzetí námitek.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 3. 2014, č. j. 4 Ads 122/2013 - 23, tento rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že lékařka žalované MUDr. M. P. se zúčastnila jednání, při němž došlo ke zpětvzetí námitek, a může objasnit okolnosti související se zpětvzetím námitek a vyjádřit se k tvrzení žalobce, že tento úkon byl učiněn pod nátlakem a při nedostatku náležitého poučení. Závěr krajského soudu o nadbytečnosti této svědecké výpovědi je podle názoru Nejvyššího správního soudu evidentně nesprávný a vnitřně rozporný se závěrem o neunesení důkazního břemene ze strany žalobce. Jestliže totiž krajský soud k prokázání jeho tvrzení, že k zpětvzetí námitek došlo v důsledku nátlaku a nedostatku náležitého poučení ze strany pracovníků žalované, neumožnil provedení relevantních důkazů, pak nemohl následně konstatovat, že žalobce tato tvrzení neprokázal. Neprovedení výslechu svědkyně MUDr. M. P. a reprodukce nahrávky pořízené žalobcem proto představuje vadu řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud v Plzni následně rozsudkem ze dne 21. 5. 2014, č. j. 16 Ad 43/2012 - 232, žalobu zamítl. V odůvodnění soud uvedl, že nezjistil nátlak, podvedení či vydírání žalobce posudkovou lékařkou žalované, aby vzal zpět podané námitky. Žalobce svá tvrzení neprokázal, ačkoli na něm spočívalo důkazní břemeno. Seznámení s výsledkem posouzení zdravotního stavu při jednání dne 14. 6. 2012, který neodpovídal představě žalobce, není vydíráním ve smyslu tohoto slova. Žalobce sám v doplnění žaloby uvedl, že zpětvzetí námitek podepsal; projev této vůle žalobce byl zadokumentován vlastnoručně podepsaným úředním záznamem. Tvrzení žalobce, že po mozkové příhodě v roce 2010 je prostě trošku pomalejší v chápání, nebylo prokázáno žádnou lékařskou zprávou. Ani z obsahu posudkového spisu nevyplývá, že by prodělal mozkovou příhodu; i při všech jednáních soudu žalobce reagoval na danou situaci

pokračování

okamžitě. Svědkyně MUDr. P., posudková lékařka, popsala průběh řízení a zdravotní postižení žalobce, pro která nelze přiznat žádný stupeň invalidity, a jednoznačně popřela, že na žalobce činila nátlak ohledně zpětvzetí námitek. Svědkyně neměla zájem na žalobce tlačit, posudek měla připravený, stačilo jej vytisknout, pokud by nevezal námitku zpět; žalobce poučila o možnosti zpětvzetí, rozhodně na tom netrvala. Žalobcem reprodukováná nahrávka nepřinesla žádné jiné rozhodné skutečnosti, které by byly způsobilé změnit důkazní situaci, jelikož se jedná o nepřiliš srozumitelnou nahrávku, z níž je jen zřejmé, že byl řešen požadavek žalobce na poskytnutí písemnosti o jeho zpětvzetí námitek nejmenovanými a blíže neupřesněnými pracovníci LPS. Zejména se však i přes přesvědčení žalobce nejedná o potvrzení toho, že byl vydírán a přinucen posudkovou lékařkou vzít námitky zpět. Krajský soud shledal, že úřední záznam vyhotovený dne 14. 6. 2012 nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, že jej žalobce vlastnoručně podepsal; na základě tohoto záznamu bylo vydáno napadené usnesení o zastavení řízení. Soud nemá důvod pochybovat, že žalobce zpětvzetí námitek učinil zcela svobodně, vážně a srozumitelně, přičemž jeho projev vůle byl určitý. Žalobce podle soudu i přes své přesvědčení neprokázal nátlak ani jakýkoliv důvod k nátlaku ze strany posudkové lékařky či svědkyně J. F. Rovněž neprokázal, že byl v předmětné době natolik zdravotně indisponován, že nebyl schopen vnímat své jednání. Soud podotkl, že žalobce má stále možnost podat novou žádost o invalidní důchod od požadovaného data, a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Namítal, že ve věci rozhodovala vyloučená soudkyně, proti níž opakovaně vznášel námitky podjatosti. Soud odmítl lékařské zprávy stěžovatele s odůvodněním, že nejde o předmět řízení, současně však v rozsudku uvedl, že stěžovatel žádnou lékařskou zprávou neprokázal své tvrzení, že je po mozkové příhodě v roce 2010 trochu pomalejší v chápání. Stěžovatel se cítí poškozen tím, že soud nepřipouští jakékoli důkazy týkající se jeho zdravotního stavu, a přesto zdravotním stavem argumentuje. Stěžovatel dále zpochybnil protokolaci soudního jednání konaného dne 21. 5. 2014 a konstatoval, že zvukový záznam hrubě neodpovídá délce jednání (1,5 hodiny) a některé části záznamu byly vymazány. Protokolace tak podle názoru stěžovatele vůbec neodpovídá průběhu jednání, což způsobuje zmatečnost řízení. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že posudkoví lékaři dělají podvody. Popsal své zdravotní problémy a dodal, že posudkovou lékařku neotravoval. Zdůraznil, že na nahrávce krajského soudu chybí spousta věcí, nahrávka je přerušovaná, sestříhaná podle představ soudkyně JUDr. Hocké; stěžovatelovy prosby o pomoc a přivolání sanitky byly vymazány. Stěžovatel zdůraznil, že mu nikdo z přítomných při jednání nezavolal lékařskou pomoc, nepomohla mu ani posudková lékařka MUDr. P.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Na základě návrhu stěžovatele Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 15. 7. 2014, č. j. 4 Ads 126/2014 - 27, zprostil Mgr. Daniela Šenkyříka, advokáta, povinnosti zastupovat stěžovatele v tomto řízení. Poté Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. 7. 2014, č. j. 4 Ads 126/2014 - 31, ustanovil zástupcem stěžovatele Mgr. Dušana Havlenu, advokáta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.“

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, že ve věci rozhodovala vyloučená soudkyně krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. V této souvislosti Nejvyšší správní soud předesílá, že se k otázce možné podjatosti soudkyně JUDr. Aleny Hocké vyjádřil již v rozsudku ze dne 6. 3. 2014, č. j. 4 Ads 122/2013 - 23, kde konstatoval, že z obsahu spisu krajského soudu není možné učinit závěr, že byl dán důvod pro vyloučení soudkyně. Na tomto hodnocení setrvává Nejvyšší správní soud i nadále, neboť stěžovatel nepřednesl žádná tvrzení, která by mohla zakládat relevantní pochybnosti o nepodjatosti JUDr. Aleny Hocké.

Ze spisu krajského soudu vyplynulo, že stěžovatel se poprvé dozvěděl, že jeho věc bude projednávat a rozhodovat tato soudkyně, dne 17. 9. 2012, kdy mu byla doručena výzva k doplnění a upřesnění žaloby. První jednání ve věci se konalo dne 5. 6. 2013, stěžovatel byl poučen o možnosti vznést námitku podjatosti soudkyně, což však neučinil. Námitku podjatosti uplatnil stěžovatel teprve v podání ze dne 7. 11. 2013 a odůvodnil ji osobní antipatií, jež se projevuje v nedodržení procesních postupů konstatovaných Nejvyšším správním soudem. O tomto tvrzeném důvodu podjatosti se stěžovatel dozvěděl nejpozději v den doručení rozsudku Nejvyššího správního soudu, který na nedodržení procesních postupů poukázal, tj. dne 19. 9. 2013. Námitka podjatosti tedy byla podána evidentně po uplynutí zákonné lhůty jednoho týdne (§ 8 odst. 5 s. ř. s.), krajský soud tudíž nepochybil, pokud k námitce nepřihlédl a o věci dne 13. 11. 2013 jednal a rozhodl v dosavadním obsazení.

Další námitku podjatosti vznesl stěžovatel v podání ze dne 9. 4. 2014; uvedl, že se cítí být poškozen tím, že soud nepřipouští jakékoliv důkazy týkající se jeho zdravotního stavu jako nesouvisející s předmětem řízení, a přesto zdravotním stavem stěžovatele argumentuje ve svých rozsudcích. O této skutečnosti se stěžovatel dozvěděl z rozsudku krajského soudu ze dne 13. 11. 2013, který byl jeho tehdejšímu zástupci doručen dne 9. 12. 2013 a který je posledním úkonem krajského soudu učiněným vůči stěžovateli před podáním námitky podjatosti ze dne 9. 4. 2014. Nejvyšší správní soud proto opětovně konstatuje, že tato námitka byla podána opožděně a krajský soud postupoval správně, pokud o věci dne 21. 5. 2014 jednal a rozhodl, aniž k námitce podjatosti přihlížel.

Nejvyšší správní soud připomíná, že pro uplatnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nepatří lhůta jednoho týdne uvedená v § 8 odst. 5 větě druhé téhož zákona. Důvodnost v kasační stížnosti obsažené námitky, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce, proto Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti posuzuje, aniž by byl vázán tím, zda byla námitka podjatosti včas uplatněna v žalobním řízení. K obdobnému závěru ve vztahu k námitce, že v prvním stupni rozhodoval vyloučený soudce, uplatněné až v odvolání dospěl Nejvyšší soud v usnesení ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. 21 Cdo 3483/2008, publ. pod č. 66/2010 Sb.

pokračování

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. „[s]oudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.“

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že důvodem pro vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci může být pouze jeho poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům. Poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci, zejména v případech, kdyby mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Poměr soudce k účastníkům nebo k jejich zástupcům (ať již přátelský či nepřátelský) může být založen příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, může jít i o vztah ekonomické závislosti, apod. Rozhodnutí o vyloučení soudce představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, přičemž příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Soudce lze proto vyloučit z projednávání a rozhodnutí věci, která mu byla zákonným postupem přidělena, jen výjimečně a ze závažných důvodů, které soudci reálně brání v nezávislém, nestranném a spravedlivém rozhodování (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 - 16, dostupné na www.nssoud.cz).

Na soudkyni JUDr. Alenu Hockou nelze pohlížet jako na vyloučenou jen proto, že se v průběhu řízení u krajského soudu dopustila několika procesních pochybení, jež vyústila ve zrušovací rozsudky Nejvyššího správního soudu. Okolnosti spočívající v postupu soudkyně v řízení o projednávané věci totiž nemohou být důvodem pro její vyloučení. Všechna procesní pochybení navíc byla postupně odstraněna zrušením vadných rozhodnutí krajského soudu na základě kasačních stížností podaných stěžovatelem, který se tak svých procesních práv vždy domohl.

Závěr o podjatosti soudkyně by mohl Nejvyšší správní soud učinit jen za situace, kdyby zmíněné procesní vady byly výrazem jejího nepřátelského vztahu ke stěžovateli nebo negativního vztahu k posuzované věci. To však z obsahu spisu krajského soudu nevyplývá. Ze zvukového záznamu pořízeného při jednání krajského soudu dne 21. 5. 2014 Nejvyšší správní soud zjistil, že se soudkyně JUDr. Alena Hocká chovala vůči stěžovateli profesionálně, a to navzdory četným invektivám a slovním výpadům, kterých se dopouštěl právě stěžovatel.

Podjatost soudkyně nelze dovozovat ani ze skutečnosti, že nepřipustila důkazy týkající se zdravotního stavu stěžovatele, a přesto zdravotním stavem argumentovala. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem zdůrazňuje, že zdravotní stav stěžovatele nebyl předmětem soudního řízení, tudíž nebylo třeba tento stav prokazovat. Pokud se soudkyně nad rámec předmětu řízení, kterým bylo posouzení zákonnosti usnesení o zastavení řízení o námitkách, vyslovila také ke zdravotnímu stavu stěžovatele, nedopustila se ničeho nepřipustného, neboť sám stěžovatel opakovaně na svůj zdravotní stav poukazoval.

Důvodem pro vyloučení soudkyně nemůže být ani její reakce na stěžovatelovy poněkud afektované projevy požadující přivolání rychlé záchranné služby v průběhu jednání soudu konaného dne 21. 5. 2014. Soudkyně záchrannou službu nepřivolala a stěžovateli sdělila, že tak může učinit i on sám. Skutečnost, že stěžovatel v jednací síni setrval až do konce jednání a reagoval na veškeré přednesy, dokazuje, že jeho zdravotní stav nevyžadoval okamžitý zásah lékaře.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal relevantní důvody, na jejichž základě by mohl vyslovit závěr, že v řízení před krajským soudem rozhodovala vyloučená soudkyně. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. tedy nebyl naplněn.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále poukazoval na vady řízení u krajského soudu, konkrétně zpochybňoval protokolaci soudního jednání konaného dne 21. 5. 2014 a zvukový záznam z tohoto jednání označil za neúplný. Nejvyšší správní soud zjistil, že předmětný zvukový záznam byl rozdělen do devíti souborů pojmenovaných podle jednotlivých ucelených částí jednání za účelem usnadnění orientace, nikoliv sestříhaný podle představ soudkyně, jak uvádí stěžovatel. Tyto dílčí nahrávky na sebe navazují a v součtu trvají celkem 1 hodinu 31 minut 33 sekund. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že jednání trvalo hodinu a půl. Jeho tvrzení o hrubém nepoměru mezi délkou jednání a délkou zvukového záznamu se tudíž nezakládá na pravdě. Pravdivá není ani výtky, že ze zvukového záznamu byly vymazány stěžovatelovy „prosby“ o pomoc a přivolání sanitky. Naopak, tyto „prosby“ byly zaznamenány včetně reakce soudkyně a následného chování stěžovatele.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že protokolace neodpovídá průběhu jednání. Prostým porovnáním zvukového záznamu a protokolu o jednání totiž Nejvyšší správní soud ověřil, že protokol věrně zachycuje průběh jednání. Námitka stěžovatele, že mu nikdo z osob přítomných při jednání nezavolal lékařskou pomoc, není relevantní, neboť nic nevypovídá o zákonnosti průběhu soudního řízení. Ostatně - jak již bylo zmíněno - stěžovatel v jednací síni setrval až do konce jednání a vyjadřoval se k veškerým přednesům, tudíž lze usuzovat, že jeho zdravotní stav v dané chvíli nevyžadoval okamžitý zásah lékaře.

Namítá-li stěžovatel, že soud odmítl jeho lékařské zprávy, a přesto tvrdil, že stěžovatel neprokázal své tvrzení, že je po mozkové příhodě v roce 2010 trochu pomalejší v chápání, Nejvyšší správní soud podotýká, že v tomto postupu soudu lze spatřovat jistý rozpor. Nicméně je třeba připomenout, že zdravotní stav stěžovatele nebyl předmětem soudního řízení, neboť žaloba směřovala proti usnesení o zastavení řízení o námitkách. Krajský soud měl proto v mezích žalobních bodů zkoumat pouze to, zda byly splněny podmínky pro zastavení správního řízení, tj. zda stěžovatel vzal námitky zpět, zda tak učinil svobodně a vážně, po patřičném poučení. Tvrzení stěžovatele, že je po mozkové příhodě trochu pomalejší v chápání a neuvědomoval si, co podepsal, bylo dostatečně vyvráceno výpovědí svědkyň J. F. a MUDr. M. P. i samotným chováním stěžovatele při soudních jednáních. Ze zvukového záznamu jednání konaného dne 21. 5. 2014 Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel během celého jednání okamžitě reagoval na jednotlivé přednesy, svědkyni kladl otázky a její výpověď komentoval. Pokud by byl pomalejší v chápání, jak sám tvrdí, jistě by takovýchto reakcí nebyl schopen. Za dané procesní situace považuje Nejvyšší správní soud provádění důkazů lékařskými zprávami za nadbytečné.

K obecnému tvrzení, že posudkoví lékaři dělají podvody, se Nejvyšší správní soud nebude vyjadřovat. Ve shodě s krajským soudem naopak konstatuje, že stěžovatel neprokázal, že by na něj byl činěn nátlak, aby podepsal zpětvzetí námitek. Toto zpětvzetí proto Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako projev svobodné a vážné vůle stěžovatele nepokračovat v řízení o námitkách. Žalobou napadené usnesení o zastavení řízení tudíž bylo vydáno plně v souladu se zákonem.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 5. 2014, č. j. 16 Ad 43/2012 - 232, zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

pokračování

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v tomto řízení procesně úspěšný a žalovaná ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Ustanovenému zástupci stěžovatele advokátovi Mgr. Dušanu Havlenovi Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za zastupování ani náhradu hotových výdajů, neboť tento zástupce žádné náklady nevyčíslil a ze spisu nevyplývá, že by učinil některý z úkonů uvedených v § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2014

JUDr. Jíří Palla
předseda senátu